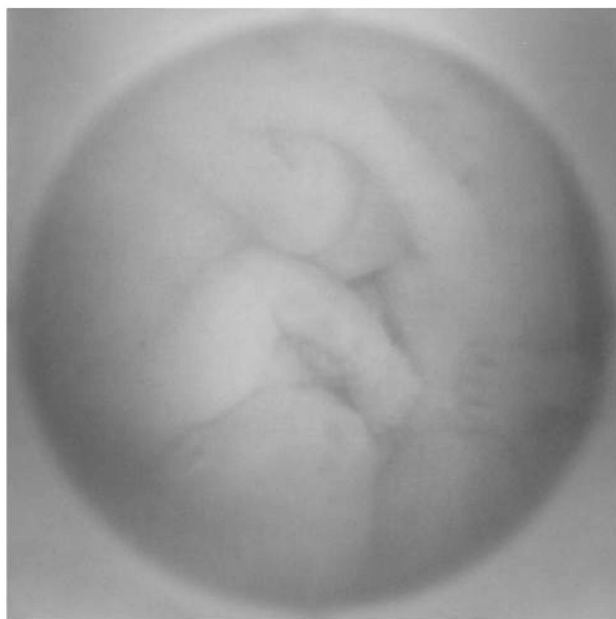

– Nem az egyedüllétről van szó, baszd meg, hanem rólad, meg rólam! Hogy nem lehet ezt megérteni? – üvöltöttem. Összerezzen. – És mi az, hogy egyedül lenni? Nem a semmibe lépsz ki. Itt várlak.

Nagyszájú volt, járt-kelt a világban, energikusan szervezte a maga és mások életét, én meg szorongónak és bizonytalanoknak láttam magam mellette. Most mégis világossá vált: ő retteg szüntelen az egyedülléttől, azért is gyűjt maga köré megannyi rászoruló. Ezért kiabálta mindig, ha szemernyit is elégedetlenkedtem vele, vagy kapcsolatunkkal: hagyjuk abba, keress magadnak mást! Félt, és féltékeny volt, ezért tett úgy, mintha könnyedén túlléphetne rajtam. Most zavarodott volt és bizonytalan, mint aki nem bízhat se bennem, se magában. Nem bírt elveszíteni, ezért birtokba venni se mert. Én pedig nem tudtam, meddig viselem ezt az állapotot.

SÁNDOR EDIT: CSEND